

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
IV. évfolyam 7. szám (34.) - 2007. október

Misszió után kapuzárás?

„Megnyitottuk kapuinkat... - és azután bezártuk. Túléltük.” - epésen így is szólhatna valaki a Városmisszió hete után. Sokan mégis úgy látjuk, hogy ennél azért jóval gazdagabb ajándékokat adtunk és kaptunk. Engem a városmisszió egyik szlogenje érintett meg: 'Mission Is Possible!' Ezzel hirdették a Morrison's 2 sörözőben rendezett missziós programokat. Bennem rögtön a Mission: Impossible ('Küldetés: lehetetlen') akciófilm címe ugrott elő. A mi küldetésünk is legalább annyira kalandos, és sokszor kíván 'Lélek-jelenlétet'. Szokatlan helyeken szokatlan módon jelenni meg az emberek között, és bízni az evangélium szelíd erejében... Aki ezekben a napokban céltudatosan kereste fel a missziós programokat, az itt is, ott is beleszippanthatott valami újszerű, friss levegőbe. Röpke

tanúságtételek, mosoly, tánc, szabadtéri imádságok kavargtak fel. Úgy tűnhetett, hogy mindezt rögtön benyeli, megfulladásztja a roppant metropolisz, eltűnik, mint csepp a tengerben. És mégis, nem akart ez más lenni, mint darabka só a tésztában, tiszta hang a hangzavarban, személyes jelenlét a tömegben. Egyszóval végre vállalni magunkat, értékeinket és örömeinket, kihúzni magunkat büszkén, a fitymálók megjegyzéseit elnézni, és a hidegen továbbhaladóknak utána mosolyogni. Krisztus üzenete vigasztaló számunkra:

Bátorság! Ne féljete! A misszió lehetséges!

Az epés mondat így átalakul bennünk pozitív élménnyé:

„Megnyitottuk kapuinkat...- és lezártuk félelmeinket. Túl-éltük őket!”

Márton atya

VÁROSMISSZIÓ 2007

Egyházközségünk számára a szeptember hónap meghatározó eseménye volt a városmisszió, amelyre sokan és sokat készültek – és utólag elmondhatjuk, hogy az erőfeszítések nem voltak hiábavalóak. Sikerült több nívós programot szerveznünk, amelyeken a jelenlévők az önfeledt szórakozáson kívül lelkileg is gazdagodhattak. Reméljük, hogy az elvetett magok kikelnek, és gazdag termést hoznak. Az alábbiakban egy csokrot nyújtunk át a városmissziós élményekből.

Kertrendező parti

Még a városmisszió távolabbi előkészületeihez tartozott a felismerés, hogy közösségünk a jelenlegi templomkertet lassan kinövi, ideje bővíteni. Persze nem a kerítést toltuk ki, csak néhány bokorsort és virágágyást kellett felszámolni, betont törni, földet planírozni, és végül fűmaggal bevetni, hogy egy nagyobb füves területhez jussunk. Június 30-ra, egy szombati napra meghirdettük a közmunkát. És láss csodát, közel 20 férfi és nőtestvér, sőt, néhány lelkes gyermek déli 12 órára rendbe tette a kertet. Mindenki hozta a saját szerszámát, csattogtak a csákányok, kopogtak a kapák. Egyik testvérünk hamarjában kikölcsonzött egy beton-törő légkalapácsot, másik rotációs kapával sietett segítségünkre. Öröm volt látni az egymásra figyelmet. A közös célért végzett munka egységet teremt! Ez volt sokunk tapasztalata. Persze nem szabad elfeledkezni azok áldozatos munkájáról sem (Orosz Laci bácsi, a sekrestyésünk, Hingyi Gábor, Kovács János és a többiek), akik ezt követően a sarjadó

füvet hónapokig, a legmelegebb kánikulában is majd kétóránként öntözték, szinte egész napjukat a templomkertben töltve. Köszönet Nekik!

Plébániai Missziós nap

Plébániánk saját rendezvényekkel is kivette részét a Városmisszióból. A középponti eseményre szeptember 15-én, szombat délután került sor. Plébániai missziós napot tartottunk! A templomkertben színpadot állítottunk, amin folyamatosan váltotta egymást az ifjúsági énekkarunk koncertje, gyermekeink szereplése, plébániai csoportjaink bemutatása, tanúságtételek, majd meghívott vendégünk, Jókai Anna író előadása. Ekkorra már több százan gyűltek össze a kertben. A templom körül többféle sátor hívta az érdeklődőket: a Betekints-sátorban rövid videó összeállítást lehetett megnézni kivetítőn plébániánk közösségi életéről, végig lehetett járni a Hit útjának négy szimbolikus állomását, a Babavigyázó- és Játszóház a legapróbbakkal telt meg, igazi bölcsődés hangulatot teremtve a sok játékkal, leterített szőnyegekkel. A

Kézműves sátonál még ördögbotot is lehetett készíteni. Felállt a Hit és Tudomány (hitvalló tudósok) sátrának hat érdekfeszítő tablója, amit sokan külön köszöntek. A bejáratnál a gyerekek számára volt megunthatatlan esemény a héliumos lufik fújása, amiken a Városmisszió jelmondatát lehetett olvasni: „Reményt és jövőt adok nektek!” A délután folyamán a gyerekeket a Tóth család bábszínháza és a Fülöp család fergeteges, bibliai kerettörténetes vetélkedője kötötte le. Végül üstházon készült gulyással és palóclevessel zárult a missziós napunk, amelyre minden jelenlévőt szeretettel láttunk vendégül.

Akár egy tarka, ezer színben pompázó virágos, nyári rét... Így fogadta a betérőt ez a szombati délután. Színes, eleven forgatag, bár néhol tétova léptek, de már az ösvényen, az Úr ösvényén... Ő tette biztossá a léptet; természetessé, közvetlenné a mozdulatot, a szót; szívből jövővé, önfeledtté az éneket és a játékot. Benne volt a készület, a lemondás, kis meghalás, most már csak a jelenlétünket kérte, és az Úr kezébe helyeződött minden. Az ő szeretetében fürödtünk mindannyian, mostuk meg az arcunkat. Igazi otthon-érzés töltött el minket. A gyermekek is megéreztek ezt a családi összetartozást, egymásra-figyelést: négy-évesünk önállóan és magabiztosan közlekedett az őt érdeklő foglalkozások (baba- és kézműves sátor, bábozás) között; ragaszkodó kétévesünk pedig igazi ráhagyatkozással fogta meg egy idegen bácsika kezét és indult anyát keresni, ha éppen szem elől tévesztett.

K. Andrea

Véradás a plébánián

A szerdai napot a városmisszió szervezői a 'vértanúság napjának' hirdették meg. A konferencia résztvevői ezen a napon Esztergomba utaztak, hogy tiszteletüket fejezzék ki a kommunizmus idején szenvedett hitvallók, vértanúk előtt. Ezért jött a gondolat, hogy a magunk részéről plébániai véradás szervezésével tehetnénk foghatóvá az önzetlen segítség, az áldozatvállalás lelkületét. A tanácsterembe be is költözött az orvosi stáb, és kezdtek érkezni az emberek. Végül a megjelent 35 emberből 27 személytől lehetett vért venni. Többen megjegyezték az érkezők közül, hogy nem várt módon milyen családias légkör fogadta őket a véradás helyén. Hát igen, a közösségünk tagjai valóban örömmel üdvözölték egymást, beszélgettek a várakozás ideje alatt. Ombodi Klára, aki közülünk a véradást szervezte, még zsíros kenyeret is készített, és kínált körbe. El is határoztuk, hogy rendszeressé tesszük a plébániai véradásokat. Hátha ezzel is be lehet invitálni néhány ismeretlen embert a plébánia épületébe.

„Reményt és jövőt adok nektek!”

A Városmisszióra nagy izgalommal készültünk... Pénteken többen részt vettünk a Gellért-hegyi szabadtéri szentmisén, hogy mi is tanúságot tegyünk a hitünkről. Az Assisi Szent Ferenc templom elől gyalog indultunk, égő mécsesekkel. Közben néha énekeltünk. A Szentlélek kitárta ránk erejét. Öröm töltött el, mert láthattuk a sok fiataalt, akik az út mentén szolgálták az Urat, és a mi utunkat is irányították. Hála a jó Istennek, dereng a jövő! A rádió szerint 15 ezren voltunk. A missziós hét befejeződött, de számunkra még tovább tart. Mert életünk példájával, szeretetünkkel vonzóvá kell tenni közösségünket, hogy ahol elhullott az evangéliumi mag, ott növekedésnek is induljon.

Ibolya néni

Élményeim a városmisszió „mókatárából”

Szeptember 15-e, szombat:

Reggel templomi vezetésre készültem. Azt mondtam Jézusnak: Úgy szeretnék már ott lenni éjszaka előtted, és azt mondani Neked, hogy „Hú, ezt is túléltem”- mármint a templomi vezetést. Ugyanis nagyon félttem tőle, mert ilyen

még soha nem csináltam. De végül is nem kellett megtartanom, mert mindenkit sokkal jobban érdekelték a templomkerti programok. Egész nap őrlődtem a gondolataim között, miközben nézegettem az arcokat, akik betértek hozzánk. Többségükben olyanok, akinek Jézus neve már nem idegen. Szerettem volna nagy megtéréseket látni, csodákat, könnyeket az eltévelyedett emberek szemében, akik ott eszmélnek rá, hogy életük zátonyra futott, mert kifejejtettek abból egy nagyon fontos részletet, magát az Istent. De semmi ilyen nem történt. (Vagy csak én nem nyitottam ki jól a szememet?) Mintha nem is városmisszió lett volna, hanem csak a mindannyiunk által kedvelt templomi kerti parti. Csak járkáltam fel-alá a templomkertben, és azon törtem a fejem, hogy mit tehetnék a misszióért? A templomi vezetés elmaradt, pedig annyira készültem rá: hogyan mondjam el hitünk titkát, hogy mi történik az oltáron a misében, hogy mit jelent nekünk keresztényeknek, hogy vasárnap tízes misére megyek... De nem volt kinek elmondani. Úgy éreztem, hogy a koncertünkbe is tehettünk volna egy kicsivel több mosolyt, táncot és még több tapsot. Tudtam, de nem akartam elfogadni a tényt, hogy nem vagyunk elég bátrak. Nem merünk táncolni az Úrnak, és - mint katolikus emberek - alig merünk megszólítani valakit az utcán, hogy térjen be hozzánk. Szóval hiányzik belőlünk az a fajta bátorság, ami Krisztusért képes bármit megtenni!... Ahogy a nap lenyugodott, úgy én is megnyugodtam, elfogadtam, hogy ezeknek a dolgoknak így kellett történniük. Aztán leszállt az éj és kezdetét vette az egész éjszakás szentségimádás. Lelkesen vállaltam be, hogy egész éjjel ott maradok. Ott ültem

Jézus előtt, és talán még egy óra sem telt el, mikor kitört rajtam a fáradtság, fájni kezdett a derekam, és hiába helyezkedtem jobbra-balra, sehogy sem volt jó. Így hát bementem a sekrestyébe és összetoltam három széket, hogy azokra ledőlve kinyújtózzak. Kb. fél óra múlva Márton atya jött be a sekrestyébe, és meglátott. „Alszol?” - kérdezte. (Még szentségimádás előtt viccesen megjegyezte, hogy ezen az éjjelen nem aludni kell, hanem szentséget imádni. Én meg ott mondogattam, hogy ki fogom bírni, nem fogok elaludni. Hát mégis...) Mikor kiment, én visszafeküdtem, és akkor beugrott Jézus kérdése: „Még egy órát sem vagy képes virrasztani velem?” „Bocsáss meg, Uram, de csak egy kicsit pihenek, utána folytatom tovább...”

A „még egy órát se” kérdés után visszamenni a templomba, és folytatni a virrasztást olyan volt, mint megtérni. És megértettem! Megtérő embereket akartam látni, könnyeket és csodát, de a csoda ez volt: én, aki visszatértem az Úr elé, hogy az éjszaka (az életem) hátralevő részét vele töltssem. Azt hiszem, hogy azon a napon mindenki kapott valamit. Én megtértem még egyszer, mint már annyiszor kisebb-nagyobb formában, és van, akinek örömkönnnyek szöktek a szemébe...

Szeptember 18-a, kedd:

A déli harangszó hívogatott... De még várni kellett, hogy az utolsó órának is vége legyen, hogy el tudjak menni a józsefvárosi templomba. Fogalmam sem volt, merre lehet ott a templom. A különös az, hogy valami nagyon vonzott arra felé, ahol a templom volt, csak mentem, amerre a szívem húzott és rátaláltam... Beléptem és csodás látvány fogadott: az Oltáriszentség egy magas emelvényen kint volt a templom

közepén és körbe lehetett járni. Leültem, és ámulatba ejtett Jézus szépsége. A látvány egyszerű, aki nem ismeri, annak jelentéktelen, de mégis vonzó, elbűvölő, és olyan titokzatos. Ez Jézus sajátossága, az Ő titka, hogy milyen módon fogja meg az embert. Ott a csendben eszméltem rá, hogy mindvégig nagy és látványos dolgokat akartam tenni, amit még a vak is észrevesz. A városmisszióról is így vélekedtem, hogy ezzel lehet elérni az embereket. De olykor a legkisebb, jelentéktelennek látszó dolgokban van a nagyság, a látvány, a csoda... Rájönni, hogy a nagy dolgok kis apró szemekből tevődnek össze, hogy az ember is kis sejtekből és azok egységes összeszerveződéséből épül fel, ráébredni, hogy még nem érkezett el a pillanat, hogy óriásit alkossak, és hogy nekünk embereknek életünk minden másodpercében meg kell érnünk a következő másodpercre. Létünk ilyen picli egységekből lesz nagygyá...

Szeptember 22-e, szombat:

Délután kimentem a Westend tetőteraszára a Gospel and Soul fesztiválra egy kedves barátommal, Zolival. Egészen színes keresztény zenei skála tárult elénk. Rocktól a diszkós

zeneelemekkel felturbózott dalokig minden volt. Ez megerősített engem abban az elgondolásomban, miszerint az élet tele van számunkra undorítóknak, rossznak, tűrhetetlennek vélt tényezőkkel, amiktől - bárhogya is próbáljuk - nem tudunk megszabadulni, mert benne vannak a tv-ben, a rádióban, az újságban és lépten-nyomon belebotlunk az utcán. Már azt mondanánk, hogy bezárkózunk a templomba, mert oda legalább ezek nem törnek be. Közben elfelejtjük, hogy Jézus feladatot adott nekünk, kimenni az utcára és hirdetni az evangéliumot. Arra nem is gondolunk, hogy ezek a rossz dolgok, azért vannak, hogy mi keresztények megszenteljük azokat, és az evangelizálásra használjuk fel őket. Mikor az apostolok nyelveken szóltak, mindenki megértette az üzenetet. Ma több eszközünk van az üzenet továbbítására, csak használni kell ezeket! Nem kell félni tőlük...

Este a Bakáts térre mentünk, Kontakt koncertre. A templomban is sok érdekesség várta az érdeklődőket. Mi Zolival úgy döntöttünk, hogy bemegyünk... Bent gyertyafény, az oldalhajóban kint volt az Oltáriszentség, elől a szentély mellett négy helyi fiatal csodálatos énekekkel kedveskedett a betérőknek, a szentélyben előadásokat mutattak be, Taizé-i imaóra is volt, amit egy francia atya vezetett. Ott üldögéltünk elől, az énekek teljesen magukkal ragadtak és felemeltek. Míg én a mennyország dallamai közt röpködtem, Zoli azt mondta nekem, hogy neki nincs itt semmi keresnivalója. Én is éreztem már így annyiszor. De ez a legnagyobb butaság, ami csak eszünkbe juthat, hisz igenis, van keresnivalónk a templomba, Jézus mellett, mert ha nem lenne, akkor nem lennénk ott... Mikor

befejeztem a mondandómat, egy lány lépett a szentély lépcsője elé, és elkezdte a Miatyánkot imádkozni. Persze ez is egy előadás része volt, ami Isten és egy lány párbeszédét jelenítette meg, és az imént említett meglátásomat igazolta. Erre csak azt mondtam Zolinak: „Látod! Ez neked készült, minden, ami itt van...” Abban viszont egyetértettünk, hogy nem akarjuk, hogy az éjszakának vége legyen. Kegyelemmel teli percek voltak, az Úr szeretete kézzel fogható volt. Csodás élmény volt a városmisszió. Bevallom őszintén, büszkeség tölt el, és Lisieux-i Kis Szent Terézszel együtt örvendezek. Szép volt. Még lehetett volna hosszabb is, de nincs még vége. Csak most kezdődik el a küldetés igazán. Kiléptünk az utcára, megmutattuk magunkat, hogy mi is létezők, és most kell csak igazán ráfeküdni a tanúságtevő életformára!....

Áldott légy, Uram a városmisszióért, ezért a hétért, de nem csak ezért, hanem egyszerűen azért, hogy létezel és léteddel színesebbé és vidámabbá teszed életünket! Köszönöm, hogy hozzád tartozhatok, hogy neked élhetek!...

Marcsi

Látogass el plébániánk honlapjára!
www.communio.hu/pestszentimre
 Híreket, fényképgalériát és ismertetőket
 találsz!

NYÁRI ÉLMÉNYEK

A szeptemberi városmissziós különszám által okozott egy hónapos csúszás miatt csak most tudunk beszámolni a nyári emlékekről. Istennek hála, ismét sok szép élményben lehetett részünk, amelyekre visszagondolva talán egy kis nyár is visszaköltözik a szívünkbe...

Tábor a Kis herceg köpenye alatt

A felsős hittantábor 9 napja a Kis herceg „köpenye alatt” telt. 37-en táborlakók a bernecebaráti völgyben, a Kistréten vertünk sátrort. Már az első napon kézen fogott minket Exupéry mesealakja, és napról napra szívünkbe lopta aranymondásait. Nagy élmény volt a két napos portya, aminek a végén dupla fürdő áldásaiban részesültünk. Egy kiadós eső után fél órával már ismét napsütésben, a kemencei strandon lubickoltunk. Nem maradhatott el a lelki félnap sem, aminek a végén egész éjszakás szentségimádásban váltottuk egymást kettesével. Megélhettük az Úr színe előtt a zsoltár szavát: „Járjak bár halálsötét völgyekben, ott sem félek semmi bajtól, mert te velem vagy.” Egyik nap a Kis herceg elveszett bárányának keresésére indultak a csoportok. Az akadályverseny végén megannyi rajzolt bárány került be a dobozba. Volt még szokásosan számháború, az elmaradhatatlan méta, vetélkedő, duzzasztógát építése a

pataokban, rákászat, vidámabbnál vidámabb esti tábortüzek a csoportok előkészítésében, és megejtően szép találkozásai a két altábornak, amikor kicsik és a nagyok közös játékban, szentmisében éltük meg: mégis egy család vagyunk!

Alsós hittantábor a Négyszögletű Kerek Erdő tövében

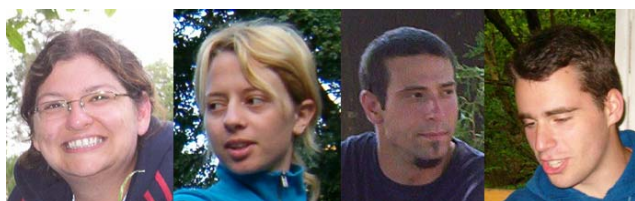
Janival szerveztük az alsósok nyári hittantáborát a Bernecebaráti plébánián, július 9-15. között. Nehezen indultam a táborba, és kellett 1,5 nap, mire átálltam, hogy hol vagyok, és mit kell tennem. Aggódtam, hogy hiányos felkészülésem miatt hogy állok helyt, de hamar rá kellett döbennem, hogy a másik oldalt nem vettem figyelembe: a gyermekeket. Hihetetlen erővel hatottak rám, fellelkesítettek és vidámságuk ellepett. Megdöbbenő volt, amit az imáknál, kiscsoportos beszélgetéseken tapasztaltunk. Ömlött belőlük a kérés, a hálaadás, egyéni kis életükből hozott példák az adott nap meséjéhez. És nagyon jól meglátták Lázár Ervin meséinek értelmét. Igaz, hogy ezek a mesék felnőtteknek szólnak, de a gyerekek is ugyanúgy levonták a következtetéseket és olyan nagy rávezetésre nem is volt szükség. Eleinte nehezen ment a vezetés. Megszólalni 22

gyerek előtt, jól kihasználni a pillanatokat, és világosnak lenni a számukra. De a gyerekek hálásak voltak, és tettere készek, így mi is azok lettünk! A sátorrend-pontozás nélkül nem tudom, hogy hogyan tartottunk volna rendet! De így lelkesen raktak rendet minden áldott nap, izgultak, hogy hány pontot kapnak, és hajtottak. Mi több! A tíz vezető, segítő sátraikat ők maguk pontozták naponta és jutalmazták a tábor végén. Szépnek láttam a tábort. Egymásra figyeltünk, kicsik-nagyok, együtt imádkoztunk, igazán közösségben voltunk, csak úgy, mint a Négyszögletű Kerek Erdő lakói.

Nagy Teréz Niki

Gratulálunk a Hajszolósoknak!

Két esztendei „hajtós” készület után négy ifjúsági hittanosunk nyert sikeresen diplomát az Országos Katolikus Ifjúsági Vezetőképzőn, a „Hajszolón”. **Nagy Teréz Niki, Bouandel Dóri, Günther Győző és Czinege János** idén nyáron vizsgatábor gyanánt vezették plébániai hittantáborainkat, és mondhatni, a siker a gyerekek szívébe lett beírva! A diplomát szeptember 15-én Balázs Béla püspök, ifjúsági referens kezéből vehették át. Büszkék vagyunk rájuk!

2007 decemberétől indul a Hajszoló új évfolyama! Jelentkezni novemberben lehet 18. évüket betöltött ifjúságiaknak. Szívvel ajánljuk!

„Teljesen a tiéd” Családos tábor

Mondhatni, már hagyomány, hogy nyáron felkerekedik közösségünk tizenvalahány családja, hogy plébániai családtáborban élje meg az osztozás örömét. Idén július 26-29. közötti napokban a piliscsabai Josephinum kollégium épületében az elköteleződés lett a téma: házastársak között és az egyházközség felé. Beszéltünk is róla eleget, de mindennél beszédesebb volt az ÉLET! Az egymás felé való elköteleződés útjává vált itt a közös játék, a kirándulás, gyermekeink közös mókázása, a szabadtéri „család-misék”. A közel 70 felnőtt és gyermek egymásba fonta a szeretet szárait.

„A plébániai családos táborba feleségem kedvéért mentem el. Ő vallásos. Jómagam is hiszek valami földöntúli erő (a Teremtő?) létezésében és a halálon túli életben, de a katolikus hittételekből ennél többet nem tudok sajátoménak vallani. Így a táborban is félig-meddig „világi” hozzáállással szemléltem a történéseket. Főként a békés atmoszférát tudnám tapasztalatként kiemelni. A rohanó világban semmilyen közösségben nem találkozom ilyen türelmes, szeretetteljes emberekkel. A közösség tagjai viselkedésének eme közös vonása példaképpül szolgál számomra. Ha valamilyen közösségbe járnék vagy tartoznék, biztosan az lenne a fejlődésem szempontjából leghasznosabb döntés, ha egy ilyen közösséget választanék. Hálás vagyok a néhány nap alatt szerzett tapasztalatért, köszönet a szervezőknek és a résztvevőknek!” (B. Károly)

„Mit jelentett nekem Piliscsaba? Eszembe jutatta a prioritásokat. Nagy hibám - mint gondolom sokunknak manapság -, hogy a munka túl hangsúlyos szerepet kap az életemben. Helyre kell tennem a dolgokat: Isten, Házastárs, Család és az Embertársaink (plébániai közösség) kell, hogy az első helyen szerepeljenek. Minden csak ezután!” (G. Huba)

„Számomra a péntek esti beszélgetés jelentett nagyon sokat. A házastársak egymás iránti elkötelezettségéről volt szó. Az eskü szövegére kellett visszaemlékeznünk, hogy mire is tettük ígéretet házasságkötésünk alkalmával. Sok pár ígér egymásnak hűséget egy életre, mégis válással végződik nagy részük. Miért? - tettük fel a kérdést. Mert hiányzik az igazi elkötelezettség, mely egy életre szól, s ahol – mint egyikünk találóan megfogalmazta - a válás, mint konfliktus-megoldási mód még gondolatban sem merül fel. A konfliktusok megoldása természetesen időt, türelmet, rengeteg szeretetet és olykor egy kis humort is igényel. Erről halhattunk példát az egyik tanúságtételben. (P. Juli)

„Nagyon sokat jelentett számunkra az, ahogyan az esti beszélgetések során őszintén megnyíltunk egymás előtt. Problémáinkat, gyengeségeinket, félelmeinket osztottuk meg egymással, és értékes beszélgetések születtek, amelyeket a jelenkor fogyasztói társadalmában nemigen tapasztal az ember. Érezhetően egyre inkább élő közösséggé kovácsolódunk össze, és az ebben való részvétel nagy kegyelem mindkettőnknek.” (Seres család)

„A sportversenyhez felállt a csapatunk, kicsik és nagyok mind együtt voltunk. Feladatként megkaptuk: Jézusunk csodatetteit kell eljátszanunk. Pantomim, majd versenyfutás és gyurma, vizesek is lettünk, de nem az eső volt az oka. Végül minden csapat első lett, hiszen Ő mindenkit egyformán szeret. (Kovács család)

Mit vártunk a tábortól?

Nagyon nagy izgalommal készültünk az együttlétre. Az év folyamán a házas hittanon és más programokon sok kedves emberrel találkoztunk, reméltük, hogy őket jobban, mélyebben sikerül megismernünk, közelebb tudunk kerülni egymáshoz.

Mit kaptunk a tábortól?

Meghatározó élményeket, barátokat, lelki feltöltődést. Olyan gazdag program volt, hogy nehéz belőle egyiket vagy másikat kiemelni. Csodás volt látni, hogy ebben a mai felfordult világban vannak olyan családok, akik még józanul gondolkoznak, felelősséggel tekintenek a jövőbe, becsületre, tisztességre, Isten szolgálatára nevelik gyermekeiket. Jó volt ilyen emberekkel együtt imádkozni, kirándulni, játszani, beszélgetni, velük lenni.

Talán a legszebb eleme a tábornak a vasárnapi táborzáró mise egy része volt, ahol a párok megújították házassági fogadalmukat. Közel húsz éves házasként jó volt újragondolni, érezni és mondani a szép szavakat: „...szeretem, szeretetből veszem feleségül - szeretetből megyek hozzá feleségül... őt el nem hagyom holtomiglan, holtáiglan... Isten engem úgy segítjen!”

Mit hoztunk haza?

Gyermekeink a hazainduláskor ezt kérdezték: Miért van már vége? Miért nem maradunk még? Velünk jött a vágy, hogy újra találkozzunk. Vasárnap a 10-es misék előtt, közben számba vesszük, hogy itt van-e mindenki. Örülünk az eljöttnek, hiányoljuk a hiányzókat. A mise után ritkán indulunk még dél előtt haza, olyan jó ott a templom előtt egy kicsit beszélgetni, mialatt gyermekeink futkosnak, játszanak a kertben.

Mi a feleségemmel olyan családokból jöttünk, ahol nem volt szokás az

étkezések előtti-utáni közös imádság, így ez közös életünkben sem honosodott meg. A táborban a reggeliket, ebédeket és vacsorákat megelőzően és követően mindig közösen imádkoztunk, szóban vagy dalban. Ezt is hazahoztuk magunkkal, azóta itthon is így ülünk le az asztalhoz, minden étkezésnél

gondolva arra, akitől a testi-lelki táplálékot kapjuk. És minden étkezésnél egy kicsit Piliscsaba is az eszünkbe jut...

(Csernyus család)

Mit jelent számomra egyházközséghez tartozni?

A városmisszió és a piliscsabai családos tábor kapcsán gondoltam végig a fenti kérdést, és először nem kerek gondolatok, hanem csak egy-két szó jutott az eszembe. A következőkben ezeket írom le néhány mondattal kiegészítve. Számomra az egyházközséghez, az itteni közösséghez való tartozásom a következőket jelenti:

A valahova tartozás örömét: Azóta érzem magam pestimrei polgárnak, amióta gyermekeim itt járnak óvodába, iskolába és főleg amióta rendszeresen eljárunk a helyi templomba misére, hittanra, programokra. Barátaink eddig is voltak, de az „itt otthon lenni” érzés csak a fenti közösségi intézményeken keresztül tud megvalósulni. Jó dolog ugyanazokkal a kedves emberekkel összefutni a boltban, az iskola előtt, a helyi utcabálon, a templomban. Megállni, beszélgetni, tudni, hogy összetartozunk.

Felelősséget: Közösség nincsen csak úgy magától. Azt építeni, alakítani, szeretni, óvni, vigyázni kell. Mindannyiunknak megvan ebben az egyembertől való felelősségünk. Tudnunk kell, hogy szavainknak, tetteinknek, döntéseinknek, de még egy komor pillantásunknak vagy éppen ellenkezőleg, röpke mosolyunknak is óriási lehetősége van: ronthatunk is, építhetünk is. Elvehetünk és adhatunk is arcunkkal, tetteinkkel, kimondott és elhallgatott gondolatainkkal egyaránt. A felelősség mindig súly a vállunkon, de olyan teher, amit jó viselni, mert lehetőséget ad nekünk a jóra.

Példákat: Sok olyan emberrel (gyerekekkel és felnőtten) ismerkedtem meg itt, akit sokra becsülök, akitől van

mit tanulnom, és akiket saját gyermekeim elé is szívesen állítok követendő példának. Egyiket a türelméért, másikat a nyílt szívéért, kedvességéért, harmadikat a bölcs és józan meglátásai miatt, negyediket az elkötelezett erős hite okán, ötödiket a mindig optimista vidámságáért, a hatodikat, a hetediket, a sokadikat mind valamely vonzó jó tulajdonságáért.

Feladatokat: Mindig úgy gondoltam, hogy a szeretet nemcsak egy érzés, hanem elsősorban tettek sora. Ha szeretem azt a közösséget, amelyhez tartozom, és ha azt is szeretném, hogy engem is szeressenek, azért tennem kell. Feladatokat kell vállalnom a közösségben, akkor is, ha ez időt igényel, ha fárasztó, ha nehéz. E nélkül nem megy, de ez nem is baj, hiszen ha soha semmit nem teszek, honnan tudnák a többiek, hogy ők is fontosak a számomra?

Ígéretet-reményt: Ha ma van keresztény közösség, akkor lehet holnap is. Ha gyerekeink látják, érzik és tudják, hogy ez nemcsak fontos kötelességünk, de egyben óriási örömök forrása, akkor ők is éltetni fogják a saját, Krisztus példáján épülő keresztény közösségüket. És akkor ez a nemzet is élni fog.

(Cs. László)

Plébániánk bankszámlaszáma:
10103881-45238100-01000004

Gitártábor 2007, Öreglak

Idén első alkalommal vettem részt a KIM-es szervezésű gitártáborban. Bevallom, eleinte kicsit aggodalmaskodtam, mert senkit nem ismertem igazán a jelentkezők közül, de végül nagy élményekkel tértem haza. Kissé

elhanyagolt gitártudásom fejlesztése végett jelentkeztem újrakezdő csoportba. Meglepően gyorsan belerázódtam a gitárorák menetébe. El se tudtam eddig képzelni, hogy ilyen rövid idő alatt ennyi mindent képes leszek eljátszani. Kezdő lévén inspiráló volt látni, hogy a profibbak mennyire lelkesen játszanak együtt egészen bonyolult dalokat. Zenélni önmagában is nagyon értékes dolog, de közösen játszani még nagyobb élmény. A legjobban akkor értékeltem ezt, mikor mi, kezdők is játszottunk a szentmisén. Minden nap volt valami lelki program, ami számomra elég sokat jelentett. Részt vettünk szentmiséken, amikor pedig erre nem volt lehetőség, akkor keresztutat és öröm-utat jártunk. Nagyon jó és befogadó volt a társaság. Budapestről és Kaposfőről vegyesen jöttünk. A közösséggé kovácsolódás érdekében csoport-foglalkozásokat is tartottunk. Több este volt tábortűz sokunk örömére. Na meg persze kötelező daltanulás. Összességében nagy élmény volt ez a gitáros tábor, és rengeteget tanultam. Örülök, hogy ott lehettem. (Pánczél Viki)

Hirdetések

Plébániai hirdetések

A nyár elmúltával a plébánián újra indult a **Baba-mama klub**. Minden szerdán reggel ½ 10-től ½ 12-ig várjuk a kisgyermekes anyukákat a Cserkészházba beszélgetésre, találkozásra, játéokra.

Egy külön csoportot indítunk **Felnőtt kezdő hittan** néven, amelyre azokat a felnőtteket hívjuk, akik ismerkedni szeretnének a keresztény hittel, és akár nincsenek is megkeresztelve. Ez kéthetente hétfőn, az év páros heteiben lesz este ½ 9-től a Cserkészházban. Legközelebb október 15-én.

Házaspáros hittanra házaspárokat hívunk a hónapok 2. hetének péntekjein este ½ 9-től. Legközelebb november 9-én.

A **Nyugdíjas Klubot** minden második hétfőn reggel 8-tól ½ 11-ig tartjuk az év páros heteiben, amelyre szeretettel várjuk idősebb testvéreinket, imára, beszélgetésre, kötetlen együttlétre.

Néri Szent Fülöp nevét viselő **gitáros ifjúsági énekkarunk** szeretettel várja a régi és új énekkarosokat. A próbák időpontja vasárnap reggel 9-től van a plébánián.

A **Biblióra** hétfői napokon, kéthetente a páratlan hetekben lesz este ¼ 8-tól. A következő alkalom október 8-án.

Október 9-én, kedden este 7 órától **Taizé-i imaórát** tartunk a templomban.

Október 12-14. közötti hétvégén az **alsó tagozatos** hittanosainkkal megyünk **Mini-táborba** Csobánkára.

Templomunk kiemelt búcsúját a Szent Imre jubileumi évben november 11-én, vasárnap tartjuk a de. 10 órai szentmisében. A főcelebráns Dr. Udvardy György püspök úr lesz.

SZENTMISÉK RENDJE:

Vasárnap és ünnepnap:

De. 8 és 10 órakor és este 6 órakor.

Hétköznap: Minden reggel 7 órakor. Hétfőn, csütörtökön és pénteken este 6 órakor is.

Litánia: Vasárnap az esti szentmise előtt fél órával.

Elsővasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

Elsőcsütörtökön az esti szentmise után **szentségimádás** Jézus Szíve tiszteletére.

Gyóntatás: A reggeli szentmisék alatt. Vasárnap a szentmisék alatt. Minden pénteken du. 5-től 6-ig.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és Szerda: De. 9-11 óra

Kedd és Péntek: Du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmezőzési kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Plébániai hittancsoportok

CSOPORT	IDŐPONT
Óvodások (kis- és középsős)	Hétfő 5 óra
Óvodások (nagycs.)	Kedd ½ 5 óra
1. osztály	Csüt. ½ 5 óra
2. osztály	Szerda ½ 5 óra
3. osztály	Szerda 4 óra
4. osztály	Kedd ½ 5 óra
5. osztály	Hétfő ½ 5 óra
6. osztály	Kedd 6 óra
7-8. osztály	Szerda ½ 6 óra
9-10. osztály	Hétfő 6 óra
Ifjúsági (11.o.-tól és egyetem)	Csütörtök ½ 8
Házaspáros hittan	Hónap 2. hét pénteke ½ 9
Felnőtt kezdő hittan	Hétfő ½ 9 (kéthetenként páros hetek hétfőin)
Felnőtt Biblióra	Hétfő ¼ 8 óra (kéthetenként páratlan hetek hétfőin)

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17. T.: 292-3113, E-mail: sztimrepleb@mail.datanet.hu). *Felelős kiadó:* Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter, tel.: 06-20-555-1160, E-mail: p.bonoczka@freemail.hu. *Internet:* www.communio.hu/pestszentimre